

Pelėdų paštas

Haris Poteris buvo tikrai nepaprastas vaikas. Vien dėl to, kad labiau už viską pasaulyje nekenė vasaros atostogų. Be to, nuoširdžiai troško daryti namų darbus, tačiau turėdavo tuo užsiimti slapčia, nakties tamsoje.

Buvo beveik vidurnaktis, jis gulėjo ant pilvo savo lovoje, apsigaubęs antklode lyg palapine. Vienoje rankoje laikė žibintuvėlį, kitoje – į pagalvę atremtą storą knygą, Batildos Begšot „Magijos istoriją“. Haris susiraukęs erelio plunksna vedžiojo per eilutes ieškodamas minčių, kurios padėtų jam parašyti rašinėlių tema: „Įrodykite, kad keturioliktame amžiuje raganos buvo deginamos visiškai neskausmingai.“

Plunksna sustojo prie Harį sudominusios pastraipos. Jis stumtelėjo aukščiau akinius, prikišo prie puslapio žibintuvėlį ir ėmė skaityti:

Neburtininkai (paprastai vadinami žiobarais) magijos ypač bijojo viduramžiais, bet nelabai mokėjo ją atpažinti. Tais retais atvejais, kai jiems į nagus pakliūdavo ragana ar raganius, jų sudeginimas neduodavo jokios naudos. Ragana arba raganius pasinaudodavo Ugnies atšaldymo kerais ir ant laužo tik apsimesdavo, kad rėkia iš skausmo, – iš tiesų liepsnos maloniai kutendavo. Pavyzdžiui, Vendelinai Papaikėlei taip patiko spirgėti ant laužo, kad ji, pasivertusi įvairiais pavidalais, leidosi sugaunama ne mažiau kaip keturiasdešimt septynis kartus.

Haris įsikando plunksną ir iš po pagalvės išsitraukė rašalo buteliuką ir pergamento ritinėlį. Labai atsargiai atsuko buteliuką, pamirkė plunksną ir ėmė rašyti vis pasiklausydamas. Mat jeigu kuris nors iš Durslių, eidamas į tualetą, nugirstų plunksnos skrebenimą, Haris tikriausiai visai vasarai būtų užrakintas sandėliuke po laiptais.

Durslių šeimynėlė, gyvenanti Ligustrų gatvės ketvirtame name, ir gaidino Hariui atostogas. Jie buvo žiobarai, taigi į magiją žiūrėjo viduramžiškai. Durslių namuose nė puse lūpų niekas neužsimindavo apie Hario tėvus, kurie buvo burtininkai. Ne vienus metus teta Petunija ir dėdė Vernonas tikėjosi, visaip jį engdami, išvartyti Hariui visas magijas. Didžiausiam jų pasiutimui, šitai nepavyko, ir dabar jie drebėjo, kad tik niekas nesužinotų, jog Haris bemaž visus pastaruosius dvejus metus praleido Hogvartso burtų ir kerėjimo mokykloje. Tačiau daugiausia, ką Dursliai galėjo padaryti, – atostogoms prasidėjus užrakinti Hario kerėjimų knygas, burtų lazdelę, katilą bei šluotą ir uždrausti šnekėtis su kaimynais.

Blogiausia pasirodė būti atskirtam nuo kerėjimo knygų, nes mokytojai vasaros atostogoms uždavė baisybę darbo. Vienas, itin sunkus rašinys apie Sumažinimo eliksyrą buvo skirtas įteikti nemėgstamiausiam mokytojui – profesoriui Sneipui. Šis tik apsidžiaugtų gavęs progą nubausti Harį bent mėnesiu arešto. Todėl Haris jau pačią pirmą atostogų savaitę pritykojo progą. Kol dėdė Vernonas su teta Petunija kieme grožėjosi naujuoju firmos automobiliu (labai garsiai, kad išgirstų ir kaimynai), Haris nuslinko į apačią, išlaužė sandėliuko spyną, čiupo keletą vadovėlių ir juos paslėpė savo kambaryje. Jei tik rašalu neišteplios patalynės, Dursliai taip ir neužuos, kad naktimis jis mokosi magijos.

Tuo tarpu Haris vengė susipykti su dėde ir teta, nes tie ir taip ant jo širdo, kam pačią pirmą savaitę paskambino draugas.

Ronis Vizlis, geriausias Hario draugas mokykloje, buvo iš senos burtininkų šeimos, taigi žinojo daugybę Hariui neįkandamų dalykų, tačiau telefonas jam buvo naujovė. Deja, atsiliepė dėdė Vernonas.

– Čia Vernonas Durslis.

Haris, buvęs tuo laiku kambaryje, taip ir sustingo išgirdęs Ronio balsą.

– ALIO! ALIO! AR GIRDITE MANE? AŠ NORIU KALBĖTI SU HARIU POTERIU!

Ronis taip šaukė, jog dėdė Vernonas net stryktelėjo ir atitraukė ragelį gal per metrą nuo ausies, piktai ir su baime spoksodamas į jį.

– KAS ČIA? – suriko ir jis ragelio pusėn. – KAS TOKS?

– RONIS VIZLIS! – sustugo Ronis taip, lyg abu stovėtų priešinguose futbolo aikštės galuose. – AŠ MOKAUSI KARTU SU HARIU!

Dėdė Vernonas įsmeigė savo dygias akutes į Harį, tiesiog priaugusį prie grindų.

– ČIA NĖRA JOKIO HARIO POTERIO! – subliuvo laikydamas ragelį taip toli, lyg tas galėtų sprogti. – NEŽINAU, APIE KOKIĄ MOKYKLĄ KALBI! NESIARTINK PRIE MANO ŠEIMOS!

Ir jis nutrenkė ragelį tarsi nuodingą vorą.

Po to kilo siaubingas triukšmas.

– KAIP DRĮSAI DUOTI MANO NUMERĮ TOKIEMS... TOKIEMS KAIP TU! – taškėsi seilėmis dėdė.

Ronis, matyt, suprato pridaręs Hariui bėdos ir daugiau nebeskambino. Kita geriausia Hario draugė Hogvartse, Hermiona Įkyrėlė, irgi tylėjo. Haris įtarė, jog Ronis įspėjo Hermioną neskambinti, – o gaila, nes Hermionos, sumaniausios metų raganaitės, tėvai buvo žiobarai, tad ji puikiai mokėjo naudotis telefonu ir tikriausiai būtų susiprotėjusi neišpliurpti, kad mokosi Hogvartse.

Taigi penkias prailgusias savaites Haris nesulaukė nė žodžio iš savo draugų. Turbūt ši vasara bus tokia pat liūdna kaip ir pernai. Tiesa, mažytis plusas: prisiekęs nesiuntinėti jos su laiškais draugams, Haris gavo leidimą naktį išleisti iš narvelio Hedvigą, savąją pelėdą. Dėdė Vernonas nusileido tik todėl, kad visą laiką uždaryta Hedviga šturpiai ūbaudavo.

Haris baigė rašyti apie Vendeliną Papaikėlę ir vėl įsiklausė. Tylą tamsiuose namuose drumstė tik Dudlio, drimbos pusbrolio, knarkimas. Tikriausiai labai vėlu. Peršėjo pavargusias akis. Gal rytoj užbaigs tą rašinį...

Jis užsuko rašalą, iš palovio išsitraukė seną užvalkaliuką, į jį sukišo žibintuvėlį, „Magijos istoriją“, savo rašinį, plunksną su rašalu, tada išlipo iš lovos ir visą šitą mantą įgrūdo po palaida grindų lenta. Atsistojęs pasiražė ir žvilgtelėjo į šviečiantį žadintuvo ciferblatą ant staliuko.

Pirma valanda nakties. Hariui nusmelkė paširdžius: net nepastebėjo, kad jau visa valanda, kai jis trylikametis.

Dar vienas išskirtinis Hario bruožas buvo tai, kad jis visiškai nelaukdavo gimtadienio. Per visą gyvenimą nė sykio negavo sveikinimo atviruko. Dursliai gražiausiai užmiršo du paskutinius jo gimtadienius, todėl nevertėjo tikėtis, kad ims ir šiemet prisimins.

Pro didelį tuščių Hedvigos narvą Haris žengė per kambarį ir sustojo prie lango. Užsirėmė ant palangės. Tiek laiko prakiūtojus po antklode, veidą maloniai vėsino nakties oras. Hedvigos nėra jau antra naktis. Haris dėl to nesirūpino, – ji ne kartą buvo taip pradingusi, – tačiau laukė jos sugrįžtant. Hedviga buvo vienintelė jam draugiška būtybė šiuose namuose.

Nors smulkutis ir liesutis, vis dėlto per anuos metus Haris ūgtelėjo. Tačiau juodi kaip derva plaukai tebebuvo nesuvaldomi, kad ir ką jiems darytum. Po akiniais spindėjo skaisčiai žalios akys, kaktoje per užkritusius plaukus matėsi siauras žaibo formos randas.

Iš visų Hario keistenybių šitas randas buvo keisčiausias. Ne, jį paliko ne avarija, kurioje žuvo jo tėvai, kaip dešimt metų tvirtino Dursliai. Mat Lilė ir Džeimsas Poteriai žuvo visiškai kitaip. Juos nužudė. Nužudė baisiausias iš juodųjų magų, Valdovas Voldemortas. Haris atsipirko tik šituo randu kaktoje, kai Voldemorto kerai, užuot jį numarinę, atsisuko prieš patį burtininką. Voldemortas leisgyvis pabėgo.

Tačiau Hogvartse Haris vėl su juo susidūrė. Stovėdamas prie lango, Haris vėl prisiminė paskutinį susidūrimą su juo. Ką gi, jam dar pasisekė, kad sulaukė trylikto gimtadienio.

Žvaigždētame dangujē akimis ēmē ieškoti Hedvigos: galbūt šiuo metu ji skrenda pas jī, snape sugnybusi kokiā pelē ir tikēdamasi už tai pagyrimo. Išsiblaškiusiu žvilgsniu klaidžiodamas virš namų stogų, ne iš karto suvokē, kā mato.

Auksinį mėnulio diskā, tolydžio didēdamas, užstojo kažkoks keistai persikreipęs padaras. Jis plasnojo artyn. Haris sustingęs žiūrējo, kaip padaras palengva leidžiasi. Jau siekē lango rankenos galvodamas, ar ne-reikētų užsidaryti, bet toji keistenybē nusklendē viršum vieno žibinto Ligustrų gatvėje ir Haris, pamatęs, kas tai, atšoko.

Pro langā įskrido trys pelēdos; dvi nešē trečiąją, visai nuleipusią. Jos tyliai šlumštelėjo ant lovos; vidurinė pelēda, didelē ir pilka, tyliai nuvirto ant šono ir liko gulėti. Prie jos kojyčių buvo pririštas paketas.

Haris nugeibėlę iškart pažino. Ji buvo vardu Erol ir priklausē Vizlių šeimai. Haris puolē prie lovos, atrišo nuo kojelių paketā ir Erol nunešē į Hedvigos narvā. Erol pramerkē vienā apspangusią akytę, kimiai ūktelėjo „dėkui“ ir ēmē gurkti vandenį.

Haris atsigręžē į kitas dvi pelēdas. Viena, didžiulē ir balta kaip sniegas, buvo jo paties Hedviga. Ji irgi atnešē siuntinėlį ir atrodē baisiai patenkinta. Haris ir nuo jos atrišo paketėlį, ji meiliai kaptelėjo jam snapu ir nuskrido pas Erol.

Trečiosios pelēdos, rusvos gražuolės, Haris nepažino, bet suprato, iš kur ji, nes, be paketo, ji dar atnešē laiškā su Hogvartso herbu. Hariui paėmus iš jos paštā, ji oriai pašiaušē plunksnas, ištiesē sparnus ir nērē pro langā į naktį.

Haris atsisēdo ant lovos, stvērē Erol paketā; nuplėšęs rudā popierių, rado į auksinį popierių suvyniotā dovanā ir pirmąjį gyvenime sveikinimo atvirukā. Drebančiais pirštais atplėšē vokā. Iškrito du lapai – laiškās ir laikraščio iškarpa.

Iškarpa aiškiai priklausē burtininkų leidiniui „Magijos žinios“, nes žmonės juodai baltose fotografijose judėjo. Haris paėmē iškarpā, ištiesino ir perskaitē:

MAGIJOS MINISTERIJOS DARBUOTOJAS SUSIŠLUOJA DIDIJĄ PRIZĄ

Artūras Vizlis, Žiobarų daiktų netinkamo naudojimo inspekcijos viršininkas, laimėjo kasmetinės „Magijos žinių“ organizuojamos „Aukso loterijos“ didįjį prizą.

Laimingas Artūras Vizlis dienraščiui sakė: „Aukšą išleisime atosogoms Egipte, kur dirba mano vyriausiasis sūnus Bilas – atkeri „Gringotso“ banko filialą.

Vizlių šeima Egipte praleis mėnesį ir grįš prieš prasidedant mokslo metams Hogvartse, kur mokosi net penki Vizlių vaikai.

Haris išžiūrėjo į judančią fotografiją ir išsišiepė: visi devyni Vizliai, stovėdami piramidės fone, mojo jam it pašėlę. Putlutė ponias Vizlius, praplikęs ilgšis ponas Vizlis, šeši jų sūnūs ir viena dukrelė, visi ugniniais plaukais, nors nespaltovėje fotografijoje to nesimatė. Pačiame nuotraukos viduryje stovėjo išstypėlis Ronis su savo žiurke Susna ant peties, viena ranka apkabinęs sesutę Džinę.

Haris neįsivaizdavo, kad kas labiau už Vizlius būtų nusipelnęs didžiojo prizo. Jie juk tokie geri ir tokie neturtingi. Jis išlankstė Ronio laišką.

Sveikas, Hari!

Linkiu smagaus gimtadienio!

Klausyk, labai atsiprašau dėl to skambučio. Tikiuosi, tie žiobarai tavęs neužėdė. Aš pasiklausiau tėtį, ir jis pasakė, kad man nereikėjo taip šaukti.

Egipte puiku. Bilas aprodė mums visus kapus. Nė nesuspnuotum, kokiais kerais juos užkerėjo senovės burtininkai. Į paskutinę kapavietę mama Džinės neleido. Ten buvo pilna įsibrovusių ir žuvusių žiobarų skeletų – už bausmę su keliomis galvomis ir panašiai.

Negalėjau patikėti, kai tėtis laimėjo loteriją. Septyni šimtai galeonų! Beveik visus išleidome atostogoms, bet man šiomet nupirks naują burtų lazdelę.

Haris puikiai prisiminė dieną, kai lūžo senoji Ronio lazdelė. Tada automobilis, kuriuo juodu skrido į Hogvartną, trenkėsi į medį prie mokyklos.

Grįšime likus savaitei iki mokslo metų pradžios ir keliausime į Londoną pirkti lazdelės ir naujų vadovėlių. Gal kartais galėtume susitikti?

Nepasiduok žiobarams!

Pasistenk atvykti į Londoną.

Ronis

P. S. Persis paskirtas berniukų seniūnu. Aną savaitę gavo laišką.

Haris vėl pažvelgė į nuotrauką. Persis, jau perėjęs į septintą Hogvartso klasę, atrodė labai išdidus. Ant glotniai sušukuotų plaukų buvo užsidėjęs arabišką kepuraitę. Ją puošė seniūno ženklelis. Egipto saulėje spindėjo jo akiniai raginiais rėmeliais.

Haris išvyniojo dovaną. Tai buvo mažutė stiklinėlė su besisukančiu dangteliu. Joje buvo Ronio raštelis.

Hari, čia kišeninis Skundiklis. Jei netoliese yra kas nors įtartina, jis įsižiebia ir ima suktis. Bilas sako, jog tai šlamštas, skirtas burtininkams turistams, ir visiškai netikslus, nes užsidėję vakar per vakarienę. Bet jis nežinojo, kad Fredis su Džordžu jam buvo pridėję į sriubą vabalų.

Iki –

Ronis

Haris pasidėjo Skundiklį ant stalelio šalia lovos. Stiklinėlė ramiai stovėjo. Joje atsispindėjo laikrodžio ciferblatas. Jis patenkintas žiūrėjo į ją, paskui paėmė Hedvigos atneštą paketėlį.

Jame irgi buvo suvyniota dovanėlė, atvirukas ir laiškas. Nuo Hermionos.

Mielas Hari,

Ronis man rašė apie tą nesėkmingą telefono skambutį. Tikiuosi, viskas baigėsi gerai?

Šiuo metu atostogauju Prancūzijoje. Nežinojau, kaip tau viską pasiųsti – o jeigu muitinė patikrins? Laimei, atsirado Hedviga. Man rodos, ji norėjo, kad tu bent kartą ką nors gautum per gimtadienį. Aš tau užsakiau dovaną iš prekių pelėdų paštu katalogo. „Magijos žiniose“ radau skelbimą (laikraštį gaunu ir per atostogas, juk puiku, kai galima sekti magijos pasaulio naujienas). Ar matei, prieš savaitę buvo įdėta Vizlių šeimos nuotrauka? Dedu galvą, Ronis grįš tiek visko išmokęs. Aš jam baisiai pavydžiu – senovės Egipto magai buvo nepaprasti.

Čia, kur mes atostogaujame, esama įdomių legendų apie raganavimą. Norėdama panaudoti kai kurias jų, perrašiau magijos istorijos rašinį. Na, gal nebus per ilgas, tik dviem pergamento ritinėliais ilgesnis, negu prašė profesorius Binsas.

Ronis rašė, kad paskutinę atostogų savaitę bus Londone. Ar tau pavyks ištrūkti? Ar išleis teta su dėde? Labai noriu, kad taip būtų. Jei ne, pasimatysime rugsėjo pirmąją Hogvartso eksprese!

Iki pasimatymo –

Hermiona

P. S. Ronis rašė, kad Persis tapo seniūnu. Turbūt nebežino, kaip džiaugtis. Ronis nėra labai patenkintas.

Haris nusijuokė ir padėjo Hermionos laišką. Paėmė dovaną. Kokia sunki! Pažindamas Hermioną, tikėjosi rasiąs didžiulę sudėtingiausių ke-
rėjimų knygą. Bet nieko panašaus. Širdis pašoko, kai, nuplėšęs vynioja-
majį popierių, išvydo dailų odinį dėklą su sidabrinėmis raidėmis „Šluotų
priežiūros rinkinys“.

– Jau ta Hermiona! – sušnibždėjo Haris ir atsegė dėklo užtrauktuką.

Rinkinyje buvo didelis flakonas Flitvudo kotų tepalo, sidabrinės žir-
klės virbams apkarpyti, mažytis žalvario kompasas prisisegti ant šluotos
prieš ilgą kelionę ir „Šluotų priežiūros vadovas“.

Be draugų, Haris labiausiai pasigedo kvidičo, mėgstamiausio žaidi-
mo magijos pasaulyje, – labai pavojingo, labai įdomaus, žaidžiamo ant
šluotų. Haris buvo puikus kvidičininkas ir jauniausias žaidėjas per visą
dvidešimtą amžių. Didžiausias Hario turtas buvo lenktyninė šluota „Au-
reolė-2000“.

Haris padėjo dėklą į šalį ir paėmė paskutinį paketą. Iškart pažino ke-
verzonę ant rudo popieriaus: Hagrido, Hogvartso miško sargo. Praplėšęs
popierių, išvydo kažką žalią ir panašų į odą. Nespėjus dorai išvynioti,
paketas smarkiai suspurdėjo ir daiktas, esantis viduje, garsiai kaukštelė-
jo – tarsi turėtų nasrus.

Haris nustėro. Žinojo, kad Hagridas tyčia niekad neatsiųstų ko nors
pavojingo, tačiau jo supratimas apie tai, kas pavojinga, labai savotiškas.
Hagridas yra užauginęs milžinišką vorą, iš nepažįstamojo užeigoje nusi-
pirkęs trigalvį šuniuką ir uždraustą slibino kiaušinį.

Haris nervingai pamaigė paketą. Tas vėl kaukštelėjo. Haris paėmė nuo
staliuko lempą, tvirtai sugniaužė kotą ir, pasirengęs smogti, kita ranka
nutraukė nuo daikto vyniojamą popierių.

Iškrito... knyga. Haris dar spėjo pamatyti gražų žalią viršelį, auksu
spindintį pavadinimą „Pabaisiška pabaisų knyga“, kai šioji atsistojo ant
nugarėlės ir tarsi koks keistas krabas nukepėstavo per lovą.

– Oho... – sumurmėjo Haris.

Knyga nusirito nuo lovos ir nukurnėjo grindimis. Haris nusekė iš pas-kos. Knyga palindo po stalu, kur buvo patamsis. Melsdamasis, kad Durs-liai kietai miegotų, Haris atsiklaupė keturpėsčias ir siekė knygos.

– Ai!

Knyga krimstelėjo jam į ranką ir movė iš pastalės. Haris apsisukęs šoko ant jos ir užgulė. Kitame kambaryje mieguistai suniurzgė dėdė Vernonas.

Hedviga su Erol smalsiai stebėjo, kaip Haris suspaudė spurdančią knygą, iš komodos ištraukė diržą ir juo kietai ją surakino. Knyga piktai sudrebėjo, bet nebegalėjo nei kandžiotis, nei daužytis. Numetęs ją ant lovos, Haris paėmė Hagrido atviruką.

Mielas Hari,

laimingo gimtadienio!

Sakau, šitas daiktas turėtų tau praversti naujais mokslo metais.

Daugiau apie tai nerašysiu. Pasakysiu, kai susitiksime.

Tikiuos, žiobarai tavęs neskriaudžia.

Geriausi linkėjimai –

Hagridas.

Hariui pasirodė šiurpoka, kad, Hagrido įsitikinimu, jam turėtų pra-versti besikandžiojanti knyga, bet sargo laiškelių jis padėjo prie Ronio ir Hermionos laiškų dar labiau išsišiepęs. Liko neperskaitytas pačios mo-kyklos laiškas.

Jis buvo storesnis nei paprastai. Atplėšęs voka, Haris ištraukė pirmą pergamento lapą.

Gerb. p. Poteri,

nepamirškite, kad mokslo metai prasideda rugsėjo pirmąją. Ho-gvartso ekspresas išvažiuoja iš Kings Kroso stoties devinto su trim ketvirčiais perono vienuoliktą valandą.

Trečiakursiams kai kuriais savaitgaliais leidžiama paiškylauti Kiauliasodžio miestelyje. Prašom duoti tėvams ar globėjams pasirašyti įdėtąjį leidimo blanką.

Siunčiame ir vadovėlių sąrašą.

Pagarbiai

profesorė Makgonagal, direktoriaus pavaduotoja

Haris pažiūrėjo į leidimą jau be šypsenos. Būtų nuostabu savaitgaliais apsilankyti Kiauliasodyje. Žinojo, jog tame miestelyje gyvena vien burtininkai, bet nė karto neteko ten būti. Bet kaip, po galais, prikalbinti tetą Petuniją ir dėdę Vernoną pasirašyti leidimą?

Pažvelgė į laikrodį. Antra valanda ryto.

Nusprendęs dėl leidimo rūpintis, kai išsimiegos, Haris vėl įlipo į lovą ir pasidarytame kalendoriuje užbraukė dar vieną dieną, tada suskaičiavo, kiek liko iki grįžimo Hogvartsan. Nusiėmęs akinius atsigulė, bet neužsi-merkė, ėmė žiūrėti į tris atvirukus.

Kad ir kaip neįprasta, tą valandėlę Haris Poteris jautėsi kaip ir kiekvienas vaikas: pirmą kartą gyvenime džiaugėsi, kad atėjo gimimo diena.